

Aftenen var allerede vidt fremskreden. Paa den blaagrønne Himmel blinkede høstgyldne Stjerner, og nede i alle Lavningerne drev hvide Nattetaager. Sete i Frastand syntes nogle af de smaa Plantnings-Indelukker at svømme ovenpaa Disen som skovbeklædte Øer. Hist og her dukkede det øverste af en ensomtstaaende Tjørn op af Taagehavet og forsvandt igen som Ryggen af et sort Søuhyre. Allevegne var der stille. Der hørtes over hele den vide Slette ingen anden Lyd end en fjern Sang af et muntert Selskab et Sted inde i Skoven.

Hestene begyndte at nyse, og Damerne trak deres Overstykker tættere omkring sig. Samtalen, der et Øjeblik — under Indvirkning af Omgivelsernes Stilhed — var gaaet istaa, fik fornyet Liv ved Synet af en Flok Krondyr, der stod og græssede ganske nær ved Vejen, og hvis mægtige Takker længe efter kunde sees ovenover Taagen. Frøknerne Israel tog nemlig heraf Anledning til at fortælle den gamle Historie om den svenske Student, der havde indgaaet Væddemaal med nogle Kammerater om at opløbe en Rudel af dette Kongens Vildt og med Hænderne indfange et bestemt Dyr i Flokken, men som efter en Times vild Jagt gennem Skoven var styrtet død om med et sprængt Hjerte.

»Tror Damerne virkelig paa den Historie!« sagde Eybert smilende. »Jeg kan erindre, at jeg